

DRAGO SILIQI

KENGE E RE

për dashurinë

e vjetër

DRAGO SILIQI

14803

~~201/94~~

BIBLIOTEKA E SHETËRI
GJIROKASTËR

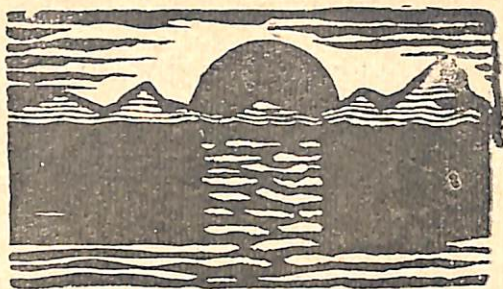
KËNGË E RE
PËR DASHURINË
E VJETËR

(Poemë)

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË, 1960

«Nga gulçimi buçet era,
Se rënkojn' e qajnë gratë;
Çlodhuni pak, moj të mjera
Se punoni dit' e natë!
Burrat vetëmë u lanë
Dhe ripen ndë dhé të huaj;
Ata më keq nga ju janë,
Se ju rroni ndë vënd tuaj.»

A.Z. Çajupi
(Malli i Shqipërisë)

I

— 1 —

Nuk e zuri gjumi fare mbrëmë
Dhe një vit ju duk kjo natë e gjatë.
Asaj nuk ju ndanë hall' e gjëmë,
Si nuk ndahet era në shtërgatë!

— 2 —

Nuk e zuri mbrëmë gjumi fare
Jo pse ndrroi vënd e shtrat, si thonë ;
As nga këng' e lehtë e asaj kitare
Që në molo ndjehej natën vonë.

Ngritur ish nga shtrati disa herë
Në ballkon të «Vollgës» kishte dalë;
Her' shih' detin që kish rën' të flerë,
Herë kthente sytë shihte djalë.

N'atë ças kushdo po ta shikonte,
Do të thonte: është' njeri me hënë!
Asnjeri nuk mundej ta kuptonte
Ç'ndjente atë natë ajo nënë.

* *

*

Ndërsa tej në det po llamburinte
Një dritare e hekurt në t'aguar;
Xheladini në një fron po rrinte
Dhe vështronte brigjet i menduar...

Vall' në skelë cila do ket' dalë,
Afërdita e bukur symëshqerë,
Apo gruaja që mori malë,
Q'është kthyer në një plak' të mjerë?

Dhe shikonte veten në pasqyrë,
Tek rruhej, siç kish zakon, çdo ditë.
Flokët kishin marrë tjetër ngjyrë,
Nga fytyra ikur kish të ritë. . .

Sytë e saj ai kish ëndëruar
Ndër ullishtet e Kalifornisë,
Sytë e saj si yje. «Por, mashtruar
Mos më kan' «të kuqt» e Shqipërisë?»

«Mos nuk kam as djalë dhe as grua
Mos nuk kam as vatër, as shtëpi?!»

Kur sirena n'ajër u dëgjua,
Asaj zëmra thua se iu ngri.

Ajo kishte parë plot vapore,
Gaz e lot prej tyre kish provuar,
Porse ky ia ndrydhte kraharorë,
Thua se mbi gjoks i kish qëndruar.

Ajo shihte burrin, djali t'anë,
Burri përnjëherësh shih' dy vetë.
Që të tre ata lojtën një dramë
Që në skenë zgjati njëzet vjetë.

Dhe kur molon drit' e djellit kapi,
Gjokset nisën që të ndjenin zjarrë.
Zemrat kishin marrë ritëm hapi,
Hapat ritëm zemre kishin marrë...

Ai në dy duar fort shtrëngonte
Dy valixhet, tërë pasurinë,
Po kur turmën që nga larg shikonte
Ndjeu frikën, zuri Perëndinë:

«Mos o Zot!...» Ju dukën oficerë,
Policë civilë gjith' të rinjtë,
Që prisnin me mall e krahënderë
Kush babanë, tjetri kushërinjtë.

Edhe ndali hapin pak i zbetë,
Për një ças sikur e tundte deti.
Zgjati dorën ftohët dhe i qetë,
Si i huaj gruan përshëndeti.

Ajo dhe pse pa sa kish ndryshuar,
Që kur zbriti, sa ja hodhi sytë,
Desh t'i hidhet fort në krahëruar,
Porse «jo!» i tha një ndjenjë e dytë.

Desh t'i hidhet, deshi ta pushtojë,
Siç e pati rrokur kur qen'ndarë.
Porse ndjenja s'mundi të fitojë,
Dhe i zgjati dorën zemër-vrarë. . .

Po t'i shihte njeri këto duar
Si u zgjatën edhe si u dhanë,
Do të thonte: kurrë dashuruar
Këta njerëz ndërmjet tyre s'janë!

Po dhe ndryshe ndodh, do thosh një tjetër,
Ndodh që për sho-shojnë japin kokën
Burrë e grua, dy dashnor' të vjetër,
Edhe kur takohen shohin tokën!

Ndodh, e çfar' nuk ndodh në këtë jetë!
Por as ata vetë s'e kuptonin:
Dashuria ftohurë të jetë
Apo njeri-tjetrit ia mbulonin?

Djali atë çast i ngashëryer,
Pa ia paraqitur hiç njeri,
Ju afrua t'atit dhe rrëmbyer
Fort iu hodh në qaf' me dashuri

Për një ças atij i erdh të qajë,
Kjo për njëzet vjet që puthj' e parë.
Po pastaj sërish nisi të mbajë
Ftohtësinë, miken e pandarë.

Dhe s'do kishte gjetur njeri fjalë,
Në mes t'asaj heshtje tek qëndronin,
Po mos ja kish behur shpejt një djalë.
Nj' oficer q'i foli: «Urdhëroni!»

Atij mëndja prap i turbullua
Me gjithçka dëgjuar kish më parë.
Edhe kur doganës iu afrua
Mendoj me vehte: «Sa dollarë?»

Por surpriz' të tillë s'kishte pritur!
Pes' minuta ndenji në doganë.
Për dollarë as që e kishin pyetur.
«Mund të shkoni, shok, për në Tiranë.»

«Shok» ai në jetë s'kishte ndjerë
Dhe ju duk sikur i ra nga qjelli!
Përmbi akull thua desh të bjerë
Ajo fjalë si një rreze djelli!